ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ἡ *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου* (0) μὲ *Αὔραν τῆς Θαλάσσης*, *Δάφνης Κλωνάρι*, *Μέγαν Ναπολέοντα*, *Ναπολέοντα Α'*, *Μυγκέ*, *Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα*, *Στενηναχωρτάκι*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*—τὸ *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (0) μὲ *Πατρινὸ Διαβολάκι*—ὁ *Δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς* (0) μὲ *Μάστορα Βασιλέα*, *Μαρμαρωμένον Βασιλῆν*, *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα*, *Ἰούλιον Καίσαρα*, *Νικηφόρον Εὔζωνον*, *Πειρακτήριον*—ἡ *Ἀγριόπαπια* (0) μὲ *Λευκὸν Ἀετόν*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Γκραζιέλλαν*, *Ἰρίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Περαστικὴν* (κάθε μῆνα πρέπει·) *Μυγκὲ* (διεβιβάσθη·) *Ἑλληνικὸν Στέμμα* (ἔχει καλῶς·) *Μυστηριώδεις Ἀναγνώστας* (ἀφοῦ ἡ Διάπλασις εἶνε «ὁ ἀχώριστός σας σύντροφος» τἄλλα περιττά !) *Πηνελόπην Σ. Μ.* (καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν... νὰ μὲ γελάσῃς σύ·) *Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα* (ἀκοῦς λέει ; πολὺ εὐχαρίστως !) *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου* (ἂν δὲν τὸ εὕρῃς, γράψε μου νὰ σοῦ τὸ στείλω·) *Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Σβεσθεῖσαν Ἐλπίδα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γυθειωτάκι* (ψαξε παντοῦ, ἀλλὰ τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐλήφθη·) *Κ. Δ. Ἐλ.* (ὡραῖο τὸ αἰνιγμά σου· εἶνε ὅμως δικό σου ;) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (συνεμορφώθην·) *Ἰωάννην Σοκλ.*, *Φαιδρόν*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων* κτλ. κτλ.

Ἰωάννην Κούρτ., *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν*, *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα*, (ἔλαβα. εὐχαριστῶ.)

Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, *Ἑλληνικὸν Αἷμα*, *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***24ην Ἀπριλίου***, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου.

285. Λεξίγριφος

Μ' ὅποια ὕλη κι' ἂν ἑνώσῃς
Ἕνα ἐπίρρημα κοινόν,
Ἀριστούργημα ἀρχαῖον
Θὰ μᾶς κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

286. Συλλαβόγριφος

Σὲ δυὸ νότες, λύτα μου,
Σύμφωνον ἐκάλλησα
Κι' ἄλλο, γαλλικόν·
Καὶ μπροστά μου ἔξαφνα
Εἶδα καὶ ἀπόρησα
Ἄστρων πληθυσμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος

287. Μεταγραμματισμός

Ἤμουν Ρωμαῖος Δήμαρχος·
Μ' ἀλλάζεις τὸ κεφάλι;
Ἕνας ἀπὸ τοὺς Δώδεκα
Ἀμέσως θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

288. Ρόμβος

* = Σύμφωνον.
* * * = Σῶμα Ἱππικοῦ,
* * * * * = Ἀρχαῖος δημαγωγός.
* * * = Θεά.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

289. Μεσόστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον καλλιτέχνην.

1, Φυσικὸν φαινόμενον. 2, Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον. 3, Βιβλίον. 4, Ἐπίρρημα τόπου. 5, Μέγας ἀστήρ. 6, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7. Αἴσθημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

290. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος Φιλόσοφος.
2 1 2 3 8 = Ἐπίθετον.
3 2 6 3 8 = Ποτόν.
4 5 6 5 2 3 6 = Τρίχωμα.
5 4 4 3 6 3 8 = Συγγενής.
6 5 8 8 3 8 = Κένταυρος.
7 1 3 6 7 = Συναίσθημα.
8 2 4 5 2 3 6 = Ἀκρωτήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφιατοπούλας

291. Φωνηεντόλιπον

ρχ - στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνείρου

292. Γρῖφος

1
ἂν — οἶσθα — 1 μέν 1
μὴν — 1
1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 3 καὶ 4

24. Ἰλιάς (ὕλη, ἄς [h]).—25. Ζῶθος (ζῆ, θώς.)—26. Ἅρμα, ἄσμα.—27. Ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε.—28-32. Διὰ τοῦ Μ : *μῦθος*, *μύτη*, *νόμος*, *μέλος*, *Μῆλος*.—33. 20 : 10=2+3=5×3=15—15=0.—34. ΑΣΙΑ-ΚΩΠΗ (Α-Κανία, ΣΩκράτης, Ἵππος, ἈΗδών.)—35 *Οὐ δύναταί τις δυσὶ κυρίοις δουλεύειν.* (οὐ δεινάτετις δὶς - οἶκοι - ρῖ εἰς δου - λευ ν.)

36. Δανία (Δάν, ἅα.)—37. Λαδόγα (λᾶ, δό, γᾶ.)—38. Αὐστραλία - Αὐστρία.—39. Λευκός-Λευκάς.—40. Ἀθηνᾶ.

41. Η Μ Ι Ο Ν Ο Σ
Η Α
Λ Α Ρ Ι Σ Σ Α
Ο Η Ι Ι
Ν Δ Σ Τ
Ω Ο
Ν Σ

42—44. 1, Ὁ ὄνος εἶνε ζῶον. 2, Ἡ λύρα εἶνε μουσικὸν ὄργανον. 3, Ὁ κόραξ πετᾷ.—45. ΝΑΥΠΛΙΟΝ (Νέος, Ἀρετή, Ὕψος, Πλατύς, Λευκός, Ἱκανός, Ὅλον, Νῦξ.)—46. Κατὰ φωνὴ καὶ γένδαρος.—47. *Ἔσο φιλόκαλος* (ἐς ο φίλ - ὁ καλός.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιου ἐλήφθησαν ἀπὸ 19—25 Ἀπριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Χ. Γ. Βούλτεψης, Ζωὴ Ἠπίτη, Πηνελόπη Μωραΐτου, Δ. Π. Χατζόπουλος, Ἰω. Φ. Καρβούνης, Κ. Σαμοθράκης, Θ. Γιαννουλόπουλος, Κ. Ἐ. Λαγάκος, Διον. Κ. Ζαννίδης, Χ. Ι. Μπόλλας, Αλ. Θ. Νικολάου, Σπ. Ἀντ. Ρουσέας, Ν. Γ. Κορέσιος, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Γερμανόπαις, Γ. Ὀλσσεν, Ἔρμ. Μπάουμαν, Αἰκατερίνη Ι. Ντασίου, Ν. Γ. Πελεγρῆς, Δ. Π. Πετρίδης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Κ. Δ. Τριανταφύλλου,

ΒΟΛΟΥ: Κ.Γ. Παπαγεωργίου, Α. Σγολώμπης, Δ. Παπαγεωργίου, Αντ. Καμηλώρης, Ἰω. Γ. Παπαγεωργίου, Δημ. Γαμβέτας, Δημ. Γ. Θεοδωρίδης, Πάρις Γ. Βατσέλας, Δημ. Γ. Κατσίμπας.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Ν. Β Μάστορης, Κ. Γ. Κουμπῆς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Ἰω. Ν. Ἀντωνᾶκος, Κατίνα Γκίνη.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ : Διονισία Ε. Χαλῆ.

ΛΙΜΝΗΣ : Κ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Β. Κωνσταντακόπουλος, Χά. Χά. Χά.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ : Γεώργ. Σ. Καμπίτης.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ : Αντ. Κ. Γιανναχόπουλος, Αθ. Ν. Κορώνης, Φίλ. Δ. Γουλῆς.

ΠΑΤΡΩΝ : Λελὲς Π. Νικολόπουλος, Ἰσμήνη Ι. Χαραλάμπη, Β. Παπαπαύλου, Σωτηρία Παπαθανασίου, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Μίμης Οἰκονομόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Μιχ. Γαλανάκης, Κ. Δρόσος, Π. Κ. Κούρταλης, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Σωτηρία Φουντούκου, Ι. Γ. Νικολόπουλος, Π. Π. Χρυσούλης, Ι. Π. Χαραμῆς, Γιούλα Κ. Λάγκα.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Κ. Ν. Γρίβας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: Κ. Ε. ΛΑΓΑΚΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ ἐν Λαυρείῳ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΠΑΠΑΥΛΟΥ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1768 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί :

1377, ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

639, 1498 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

61, 862, 1614 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

184, 510, 358, 1734 ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

749, 123, 1135, 696, 28, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

1318, 418, 1445, 293, 561, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

1219, 1088, 40, 941, 1523, 93, 1284, 765, 1649, 88, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3,50.

1754, 1052, 1518, 596, 1123, 497, 1345, 320, 1406, 136, 1467, 661, 1231, 834, 1692, 374, 880, 1579, 257, 1177, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 23ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917 θὰ γίνῃ τὴν 16 Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15 Ἰουλίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς 3ης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω 2ας.

Τύποις ***ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ***—*Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαΐου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 23*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὰ Καμίνια κι' ὁ Πέγκροφ ἑτοιμάσθηκε νὰ κυνηγήσῃ φῶκες, χωρὶς νὰ λάβῃ ἄλλη ἐξήγησι.

Σὲ λίγο, μαζεύτηκαν ὅλοι 's ἕνα μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὁπου τὸ κανάλι, ἀνάμεσα τοῦ μικροῦ νησιοῦ καὶ τοῦ μεγάλου, εἶχε ἕνα πέραμα ρηχό, ποῦ οἱ κυνηγοί μὰς μπόρεσαν νὰ τὸ περάσουν, χωρὶς νὰ πελαγώσουν παρὰ μόλις ὡς τὰ γόνατα.

Ὁ Κύρος Σμὶθ γιὰ πρώτη φορὰ πατοῦσε τὸ νησάκι ἐκεῖνο, οἱ σύντροφοί του ὅμως γιὰ δεύτερη, γιατὶ ἐκεῖ τοὺς εἶχε ρίξῃ τὸ ἀερόστατο.

Μόλις βγῆκαν στὴν ξηρά, εἶδαν καμμιὰ ἑκατοστὴ πιγκουίνους (λιπαρόχηνες), ποῦ τοὺς κύτταζαν μὲ ταγνά τους μάτια. Θὰ τοὺς ἐσκότωναν εὔκολα μὲ τὰ μπαστούνια τους, ἀλλὰ πρῶτο ποῦ δὲν τοὺς ἐχρησιμεύαν αὐτὰ τὰ πουλιά, καὶ δεύτερο, δὲν ἤθελαν νὰ τρομάξουν τὴς φώκες, ποῦ ἦταν ξαπλωμένες στὴν ἄμμο, λίγο πιὸ πέρα. Ἐπροχώρησαν λοιπὸν σιγὰ - σιγὰ ὡς τὴ βορεινὴ ἄκρη, ὅπου ἐφαίνοντο κάτι μαῦρα τημάδια νὰ πλέουν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, σὰν κορυφὲς κινουμένων ὑφάλων.

Ἦταν τὰ ἀμφίβια ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσουν. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τἀφίσουν πρῶτα νὰ βγοῦν ἔξω, γιατὶ ἡ φώκες, θαυμάσιες κολυμβήτριες, στὸ νερὸ δὲν πιάνονται εὔκολα, ἐνῷ στὴν ξηρά, τὰ κοντά τους πόδια δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ τρέχουν πολύ.

Ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐγνώριζε τὰ συστήματά τους, ἐσυμβούλευσε νὰ τὴς περιμένουν, ὡς ποῦ νὰ ξαπλωθοῦν σὰν τὴς ἄλλες στὸν ἄμμο, στὴς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου ἐκείνου, ποῦ δὲν θἀργοῦσε νὰ τὴς βυθίσῃ σὲ ὕπνο βαθύ. Θὰ τοὺς ἔκοβαν τότε τὴν ὑποχώρησι καὶ θὰ τὴς κτυποῦσαν. Κρύφθηκαν λοιπὸν πίσω ἀπὸ τὰ βραχάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς κ' ἐπερίμεναν σιωπηλοί.

Πέρασε μιὰ ὥρα ὡς ποῦ νὰ βγοῦν ἡ φώκες καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Ἦταν καμμιὰ δωδεκαριά. Ὁ Πέγκροφ τότε καὶ ὁ Χάρμπερτ πῆγαν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ πίσω, ἐνῷ ὁ Κύρος Σμὶθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ καὶ ὁ Νὰδ σύρθηκαν ὡς τὸ πεδίο τῆς μάχης ἀπὸ μπροστά.

Ἔξαφνα, τὸ ψηλὸ ἀνάστημα τοῦ Πέγκροφ ἀνορθώθηκε μὲ μιὰ κραυγή. Ὁ μηχανικὸς κ' οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν νὰ σταθοῦν ἀνάμεσα στὴς φῶκες καὶ στὴ θάλασσα. Δυὸ ἀπὸ τὰ ἀμφίβια, κτυπημένα μὲ δύναμι, ἔμειναν νεκρὰ ἐπάνω στὴν ἄμμο· τἄλλα, ἀλαλιασμένα, κατάφεραν νὰ πέσουν στὴ θάλασσα καὶ νὰ σωθοῦν.

—Ἡ φῶκες ποῦ ζητήσατε κύριε Σμίθ! εἶπε ὁ ναύτης, πλησιάζων τὸν μηχανικό.

— Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε αὐτός, Θὰ τὴς κάμωμε φυσητῆρι.

— Φυσητῆρι;! Νὰ λοιπὸν φῶκες ποῦ ἔχουν τύχη!

Πραγματικῶς, φυσητῆρι, ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο γιὰ τὴν κατεργασία τοῦ μεταλλεύματος, ἐλογάριαζε νὰ κατασκευάσῃ ὁ Κύρος Σμίθ μὲ τὸ δέρμα τῶν φωκῶν. Ἦταν μακρυὲς ὡς ἕξη πόδια καὶ στὸ κεφάλι ἔμοιαζαν μὲ σκυλιά. Ἐπειδὴ ἦταν περιττὸ νὰ φορτωθοῦν ὅλο τοὺς τὸ βάρος, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νὰδ ἀποφάσισαν νὰ τὴς γδάρουν ἐκεῖ - βά, ἐνῷ ὁ Κύρος Σμίθ καὶ ὁ ρεπόρτερ θὰ ἐξερευνοῦσαν τὸ νησάκι.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε στὴ διά-

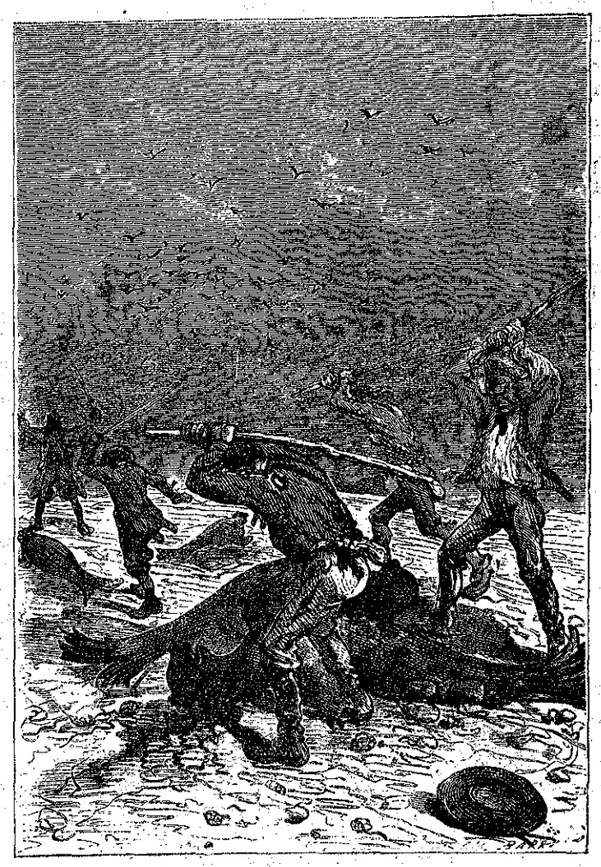

«Δυὸ ἀπὸ τἀμφίβια, ἔμειναν νεκρὰ ἐπάνω στὴν ἄμμο...» (Σελ. 181, στ. γ'.)

θεσί του δυὸ φωκοδέρματα, ποῦ ἐσκόπευε νὰ τὰ μεταχειρισθῆ ὅπως ἦταν, χωρὶς νὰ τὰ κατεργασθῆ καθόλου. Κι' ὅταν ἡ θάλασσα τραβήχθηκε, οἱ ἄποικοι, ἀπὸ τὸ ἴδιο πέραμα, γύρισαν στὰ Καμίνια.

Δὲν ἦταν εὔκολη ἐργασία νὰ τεντωθοῦν ἐκεῖνα τὰ δέρματα σὲ πλαίσια ἀπὸ ξύλο καὶ νὰ ραφθοῦν μὲ φυτικὲς κλωστές, γιὰ νὰ μποροῦν νὰποθηκεύουν ἀέρα. Ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν εἶχε παρὰ τὰ δυὸ ἐκεῖνα χαλύδδινα ἐλάσματα, ἀπὸ τὸ περιλαίμιον τοῦ Τὸπ· καὶ ὅμως δείχθηκε τόσο ἐπιτήδειος, κ' οἱ σύντροφοί του τὸν ἐβοήθησαν μὲ τόσο ζῆλο, ὥστε ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, τὸ φυσερὸ ἦταν ἕτοιμο.

Τὴν 20 Ἀπριλίου, τὸ πρωί, ἄρχισε ἡ «μεταλλουργικὴ περίοδος», ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ ρεπόρτερ στῆς σημειώσεις του. Τὰ κοιτάσματα τοῦ γαιάνθρακος καὶ τῶν μεταλλευμάτων εὑρίσκοντο στὰ βορειοανατολικὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου, δηλαδὴ σὲ ἀπόστασι ἕξη μιλλίων. Ἐκεῖ θὰ ἔκαναν τὸ καινούργιο ἐργοστάσιο καί, ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γυρίζουν καθεμέρα στὰ Καμίνια, ἀποφάσισαν νὰ κατασκευάσουν μιὰ καλύβα ἀπὸ κλαδιά, γιὰ νὰ ἐξακολουθῆ ἀδιάκοπη ἡ ἐργασία τους καὶ ἡμέρα καὶ νύκτα.

Μὲ τὸ σχέδιο αὐτό, ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ πρωί. Ὁ Νὰδ κι' ὁ Πέγκροφ κουβαλοῦσαν τὸ φυσερό, καθὼς καὶ ἀρκετὴ προμήθεια τροφίμων. Ἐπέρασαν τὰ δάση τῆς Ἀγαλλίδας, ἀπὸ τὰ πυκνότερα μέρη τους, λοξά, μὲ διεύθυνσι ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικὰ στὰ βορειοδυτικά. Ἔπρεπε νὰνοίξουν ἐκεῖ ἕνα δρόμο, ποῦ θὰποτελοῦσε κατόπι τὴ συντομώτερη ἀρτηρία μεταξὺ Τερψιθέας καὶ Φραγκλίνου. Ὁ Τὸπ ἔτρεχε μέσα στὰ χόρτα καὶ στοὺς θάμνους κ' ἔβγαζε διαφόρων εἰδῶν κυνήγι. Ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ σκότωσαν μὲ τὰ βέλη τους δυὸ καγκαροῦ καὶ μιὰ ἔχιδνα, ζῶο περίεργο, ποῦ ἔμοιαζε μὲ ἀκανθόχοιρο, γιατ' εἶχε ἀγκάθια κ' ἐμαζεύετο σὰ σφαῖρα, καὶ μὲ μυρμηκοφάγο, γιατ' εἶχε μακρυὰ νύχια, μακρουλή, λεπτὴ μουρίτσα, ποῦ ἐτελείωνε σὲ μύτη πουλιοῦ, καὶ γλῶσσα μὲ ἀγκάθια.

— Κι' ἄμα μπῆ στὸ τσουκάλι, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, μὲ τὶ μοιάζει τότε;

— Μὲ θαυμάσιο μοσχαράκι! ἀποκρίθηκε ὁ Σπίλετ.

— Αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα!

Στὰ δάση ἐκεῖνα, ἀπάντησαν καὶ μερικοὺς ἀγριοχοίρους, ποῦ δὲν ἔδειξαν ἐπιθετικὰς διαθέσεις ἐναντίον τῶν κυνηγῶν. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, στοὺς χαμηλότερους κλάδους ἑνὸς δένδρου, εἶδε κ' ἕν ἄλλο ζῶο, ποῦ τὸ πῆρε γι' ἀρκούδα. Εὐτυχῶς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας εἰρηνικὸς τ ε μ π έ λ η ς ἢ κ ο ύ λ α ς (βραδύπους), ζῶο μεγάλο σὰν σκύλος, μὲ φουντωτὴ γούνα καὶ δυνατὰ νύχια, ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ δένδρα καὶ νὰ τρέφεται μὲ φύλλα. Ὁ ρεπόρτερ ἔσβυσε τὴ λέξ: «ἄρκτος» κάτω ἀπὸ τὸ σκίτσο ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ, ἔγραψε στὴ θέσι της «κούλας»(*) κ' ἐξακολούθησαν τὸν δρόμο τους.

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν πέρασαν μέσα στὸ δάσος. Τὸ βοάδυ, στῆς πέντε, βγῆκαν καὶ σταμάτησαν σ' ἕνα μέρος, ὅπου ἀρχίζαν πιὰ τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου. Καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα πάρα κάτω, ἔτρεχε τὸ Κόκκινο Ποτάμι· τὸ πόσιμο λοιπὸν νερὸ δὲν ἦταν μακρυά.

Ἀμέσως διωργάνωσαν τὴν ἐγκατάστασι. Σὲ μιὰ ὥρα, ἐκεῖ στὸ φρύδι τοῦ δάσους, ἀνάμεσα στὰ δένδρα, μιὰ καλύβα ἀπὸ κλαδιά, δεμένα μὲ κισσοὺς καὶ γεμισμένα μὲ λάσπη, τοὺς προσέφερε ἕν' ἀρκετὰ καλὸ ἄσυλο. Ἀνέβαλαν γι' αὔριο τὴς γεωλογικὲς ἔρευνες κ' ἑτοίμασαν τὸ δεῖπνο. Μιὰ ὡραία φωτιὰ ἔλαμψε μπροστὰ στὴν καλύβα, ἡ σούβλα γύρισε καὶ στῆς ὀκτώ, ἐνῷ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀποίκους ἀγρυπνοῦσε γιὰ νὰ διατηρῇ τὴ φωτιὰ ἀναμμένη, μήπως κ' ἐπλησίαζε κανένα ἐπικίνδυνο ζῶο, οἱ ἄλλοι ἐκοιμῶντο βαθειά.

Τὴν ἑπομένη, 21 Ἀπριλίου, ὁ Κύρος Σμὶθ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ, ἐπῆγε νὰ βρῇ τὸ κοίτασμα τοῦ μεταλλεύματος ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐξορύξουν. Τὸ βρῆκε στὴν ἐπιφάνεια σχεδὸν τοῦ ἐδάφους, κοντὰ στῆς πηγὲς τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ, στὴν πλαγιὰ μιᾶς βορειοανατολικῆς ἀντηρίδας τοῦ βουνοῦ. Τὸ μετάλλευμα περιεῖχε ἄφθονο σίδηρο κ' ἦταν κατάλληλο γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ 'ς αὐτὸ ἡ πιὸ ἁπλῆ «καταλανικὴ» μέθοδος τοῦ καθαρισμοῦ. Θὰ τὸ ἀνακάτευαν μὲ γαιάνθρακα, θὰ ἐσχημάτιζαν μὲ τὰ δυὸ ὑλικὰ ἕνα κυβικὸ ὄγκο καὶ στὸ κέντρο του θὰ διηύθυναν τὸν ἀέρα τοῦ φυσεροῦ.

Χωρὶς πολὺ κόπο κι' ὄχι ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἐκτὸς τοῦ μεταλλεύματος, ἐξώρυξαν καὶ τὸν γαιάνθρακα ποῦ ἐχρειάζετο. Προτήτερα ἔσπασαν τὸ μετάλλευμα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ ἐκαθάρισαν μὲ τὸ χέρι ἀπὸ τὴς ἀκαθαρσίες ποῦ ἐλέρωναν τὴν ἐπιφάνειά του. Ἔπειτα, κάρβουνο καὶ μετάλλευμα ἐστρωέθηκαν κατὰ στρώματα διαδοχικά, δηλαδὴ ἕνα στρῶμα κάρβουνα, ἕνα στρῶμα μετάλλευμα καὶ καθεξῆς. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μὲ τὴν ἐπενέργεια τοῦ ἀέρος ποῦ θὰ ἔστελνε τὸ φυσερό, ὁ ἄνθραξ θὰ μετεβάλλετο σὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἔπειτα σὲ ὀξείδειον τοῦ ἄνθρακος, κι' αὐτὸ θὰ ἐκαθάριζε τὸ ὀξείδειον τοῦ σιδήρου, δηλαδὴ θὰ τοῦ ἀφαιροῦσε τὸ ὀξυγόνο.

(*) Κατὰ λάθος στὸ προηγ. φύλλο, σελ. 174, ὁ κούλας ἐτυπώθη *Κόβρας*.

Ἀφοῦ ἐτοιμάσθη ἔτσι ὁ σωρὸς τῶν ὀρυκτῶν, ὁ μηχανικὸς ἐτοποθέτησε κοντά του τὸ μεγάλο φυσερό, ποῦ εἶχε στὴν ἄκρη κ' ἕνα πήλινο σωλῆνα, κατασκευασμένο ἐπίτηδες στὸ κεραμουργεῖο τῆς ἀποικίας. Ἄρχισαν τότε νὰ τὸ δουλεύουν μ' ἕν ἀπλούστατο μηχανισμὸ ποῦ εἶχαν κάμῃ. Ἡ ἐργασία, ποῦ ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ ἀπαιτοῦσε μεγάλη ἐπιμονή, ἐπέτυχε. Καὶ ἐπὶ τέλος, ἀπὸ τὸν σωρὸ ἐκεῖνο, οἱ ἄποικοι εἶχαν καθαρὸ σίδηρο, σὲ κατάστασι ὅμως σπογγώδη, ποῦ ἔπρεπε νὰ δουλευθῆ, νὰ κτυπηθῆ μὲ τὸ σφυρί, γιὰ νὰ γίνῃ μέταλλο χρήσιμο. Γι' αὐτό, στὸ πρῶτο κομμάτι ποῦ ἀπέκτησαν, ἐσφήνωσαν μιὰ λαβή καί,—ὅπως θὰ ἔκαμαν βέβαια καὶ οἱ πρῶτοι - πρῶτοι μεταλλουργοὶ τοῦ κόσμου, οἱ ἔγγονοι τοῦ Ἀδάμ,—τὸ μετέβαλαν σὲ σφυρί. Μὲ αὐτὸ ἐκτύπησαν τἄλλα κομμάτια, ἐπάνω σὲ ἀμμῶνι ἀπὸ γρανίτη. Ἔτσι, ὡς τὴς 25 Ἀπριλίου —γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία ἐχρειάσθηκε πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες,—εἶχαν στὴ διάθεσί τους πολλὰ κομμάτια ἀγνοῦ καὶ μαλακοῦ σιδήρου, ποῦ τὰ μεταμόρφωσαν σ' ἐργαλεῖα, τσιμπίδες, τανάλλιες, τσεκούρια, σφυριὰ κτλ. Φαντάζεσθε πόσο ἦταν χονδροειδῆ. Ὁ Πέγκροφ ὅμως κι' ὁ Νὰδ τὰ εὕρισκαν σωστὰ κομψοτεχνήματα.

Ἀφοῦ εἶχαν σίδερο καθαρό, δὲν ἦταν δύσκολο νὰποκτήσουν καὶ χάλυβα, ποῦ εἶνε συνδυασμὸς σιδήρου καὶ ἄνθρακος. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐθέρμαινε τὸ μέταλλο μαζὶ μὲ τριμμένο κάρβουνο σὲ μιὰ πήλινη χοάνη, ἔπειτα τὸ ἐπυράκτωνε ὡς ποῦ νὰ κοκκινήσῃ καὶ τὸ βουτοῦσε σὲ κρύο νερό. Πρώτης τάξεως ἀτσάλι. Καὶ μ' αὐτὸ κατασκεύασαν πλάνιες, πρίονια, σκαρπέλλα, ψαλλίδια, μαχαίρια, σουγιάδες κτλ.

Ὡς τὴς 5 Μαΐου, ἡ πρώτη «μεταλλουργικὴ περίοδος» ἐτελείωσε κ' οἱ ἄποικοι γύρισαν στὰ Καμίνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιε'.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας.—Τὰ ὄνειρα τοῦ Πέγκροφ.—Ἐξερεύνησις στὰ βόρεια τῆς λίμνης.—Τὰ φείδια.—Ἀνησυχία τοῦ Τόπ.—Ὁ Τὸπ στὸ κολύμπι.—Πάλη μέσα στὸ νερό.

Ἦταν ἡ 6 Μαΐου, ἡμέρα ποῦ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν 6 Νοεμβρίου τοῦ βορεινοῦ ἡμισφαιρίου. Ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ συννεφιάζῃ κ' ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρουν οἱ ἄποικοι τὰ μέτρα τους γιὰ τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Ὁπωσδήποτε, ἡ θερμοκρασία δὲν εἶχε χαμηλώσῃ ἀκόμη πολύ. Ἂν ὑπῆρχε θερμόμετρο στὴ νῆσο Λίγκολν, θὰ ἔδειχνε δέκα ἢ δώδεκα βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν. Αὐτὸ δὲν εἶνε παράξενο, ἀφοῦ τὸ νησὶ ἐκεῖνο, στὸ νότιο ἡμισφαίριο, μεταξὺ τοῦ 35ου καὶ τοῦ 40οῦ παραλλήλους εὑρίσκετο στῆς ἴδιες κλιματολογικὲς συνθῆκες μὲ τὴ Σικελία ἢ μὲ τὴν Ἑλλάδα τοῦ βορεινοῦ. Ἀλλὰ

ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Σικελία, ἔρχονται μῆνες μὲ δυνατὸ κρύο, μὲ παγωνιὲς καὶ μὲ χιόνια, ἔτσι καὶ στὴ νῆσο Λίγκολν, ἀργότερα, στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, ἔπρεπε νὰ περιμένουν μιὰ πολὺ χαμηλότερη θερμοκρασία καὶ νὰ προφυλαχθοῦν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΙΚΗ ἀνακούφισις! Ἀνακούφισις μαθητῶν, δασκάλων, γονέων, κηδεμόνων, φίλων. Ἡ διακοπὲς φέτος ἐπισπεύδονται κ' ἡ ἐξετάσεις καταργοῦνται. Ἕνα μῆνα νωρίτερα ἀπὸ τὸ συνεθισμένο, τὰ Σχολεῖα κλείνουν καὶ τὰ παιδιὰ ξαναγυρίζουν στὴ χαρὰ καὶ στὴν ἀφροντισία τῆς ἡλικίας τους, στὴν ἐξοχή, στὴ θάλασσα, στὸν καθαρὸ ἀέρα, στὰ παιγνίδια, στὴν ἀργία, στὴν ἀνάπαυσι, στὸν ὕπνο,—εὐεργετικὰ πράγματα, ποῦ θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰναπληρώσωνν τὴν τροφὴ ποῦ τοὺς λείπει αὐτὸν τὸν καιρό. Πραγματικῶς, ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ ληφθῆ αὐτὸ τὸ μέτρο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο κι' ὅλοι εὐλογοῦν γιὰ τὸ σωτήριο θάρρος τοῦ—γιατὶ ἐχρειάζετο κάποιο θάρρος,—τὸν νέο ὑπουργὸ κ. Αἰγινήτη.

Λίγες ἡμέρες πρὶν δημοσιευθῆ τὸ διάταγμα, εἶχα ἰδῆ μιὰ μικρή μου φίλη, Ἀρτακειάδα, ποῦ μοῦ εἶπε:

— Ἐγράψατε στὴν ἐφημερίδα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ζυγίζονται τώρα καὶ μ ε λ α γ χ ο λ ο ῦ ν. Ἀλήθεια. Κ' ἐμεῖς ζυγιζόμαστε στὸ σχολεῖο, μὲ τὴ ζυγαριὰ τῆς ὀρθοπεδικῆς καί, Θέ μου, πῶς μελαγχολοῦμε! Ξέρετε πόσες ὀκάδες ζυγίζω τώρα ἐγώ; Μόλις τριανταδυό. Καὶ ξέρετε πόσες ζύγιζα τὸ Σεπτέμβριο; Τριανταπέντε! Ἔχασα τρεῖς ὀκάδες.

— Τί μελαγχολία!..

— Φοβερή! Ἀμὴ ἡ Φῶφη, ἡ χοντρέλλα, ποῦ ζύγιζε σαράντα καὶ τώρα εἶνε τριανταοκτώ; Καὶ ἡ Μαρίκα ποῦ ἀπὸ τὴς τριανταπέντε, κατέβηκε στῆς τριανταμία; Περισσότερη μελαγχολία αὐτὴ ἀπὸ μένα... Καὶ ἡ Κάκια, ποῦ ἀπὸ τριανταεννιά, ἔμεινε τριανταπέντε; Ἂς εἶνε ὅμως, αὐτὴ εἶχε ἀρρωστήσῃ τὸ χειμῶνα. Τελοσπάντων ὅλες. Μόνο μιὰ στὴν τάξι μου, ἡ Ἀντιγόνη, βρέθηκε κερδισμένη. Αὔξησε ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο μιάμισυ ὀκᾶ. Τί χαρά της!

— Καὶ πῶς αὐτὴ ἡ ἐξαίρεσις;

— Ξέρω κ' ἐγώ; Τῆς λέμε πῶς θἄχῃ στὸ σπίτι της ἀλεῦρι μπόλικο, ἀλλὰ τὸ ἀρνεῖται. Καὶ μᾶς λέει ὅτι εἶνε... ὁ χαρακτῆράς της. Δὲν σεκλετίζεται αὐτὴ ποτέ, δὲν νοιάζεται, δὲν παραδιαβάζει. Χοντραίνει λοιπόν. Ἐμεῖς ὅμως πῶς νὰ μὴ λιγνεύουμε, ποῦ τρῶμε τώρα τὸ μισό, μελετοῦμε τὸ ἴδιο καὶ εἴμαστε ἱκανὲς νὰ κλαῖμε ὁλόκληρη μέρα ἂν μᾶς μαλώσῃ ἡ κ. ἐπιμελήτρια, ἢ ἂν μᾶς βάλῃ μηδενικὸ ὁ κ. καθηγητής;

Πολὺ σωστά!.. Κ' ἐνῷ μοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἡ μικρή μου φίλη, τὴν ἐκύτταζα γιὰ νὰ μαντεύσω, ἀπὸ ποῦ εἶχε χάσῃ ἐκεῖνες τὶς τρεῖς ὀκάδες.—Ἦταν δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀλλὰ εἶχε ἀνάπτυξι. Ὡς πέρσυ τουλάχιστο, πολλὰ μεγάλα κορίτσια θὰ τὴ ζήλευαν. Τώρα εἶχε χάλια. Τὸ σωματάκι εἶχε ψηλώσῃ λίγο, ἀλλὰ ἦταν παντοῦ ἀδυνατισμένο. Καὶ τὰ μαγουλάκια ποῦ ἄλλη φορὰ ἔσταζαν αἷμα, χλωμὰ τώρα, ἔμοιαζαν μὲ μαραμένα ἄσπρα τριαντάφυλλα.

— Κ' ἐξετάσεις, πότε; τὴ ρώτησα.

— Δὲν μᾶς εἶπαν ἀκόμα. Μά...θἀργήσουν.

— Γιατί;

— Ἔ, Ἀπρίλης εἶν' ἀκόμα. Σταθῆτε δά.

Ἀπρίλης, ναί... Θὰ περνοῦσαν ἀκόμη ἑνάμισυ δυὸ μῆνες. Καὶ πόσες ὀκάδες θὰ ἔχανε ἀκόμη τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι, μὲ δυὸ καλοκαιριάτικων μηνῶν ζέστη, νηστεία, σχολεῖο καὶ μελέτη γιὰ ἐξετάσεις;...Μὰ θὰ καταντοῦσε σκελετός! καὶ ἦταν ζήτημα ἂν θὰ κατώρθωνε ὕστερα νὰ συνέλθῃ, νἀνακτήσῃ τὴς ὀκάδες του, νὰ γεμίσῃ καὶ νὰ ξανάλθῃ σὲ θέσι νἀντέχῃ στὸν κόπο, στὴ μελέτη καὶ—αὐτὸ προπάντων,—στὴν ἀσθένεια ποῦ πάντα ἐνεδρεύει...Εὐτυχῶς ἐγήκε τὸ διάταγμα τοῦ Ὑπουργείου γιὰ νἀποτρέψῃ τὸν μεγάλο αὐτὸ κίνδυνο τῆς ἐξαντλήσεως κι' ἀπὸ τὴ μικρή μου φίλη, κι' ἀπ' ὅλα τἀποκλεισμένα τώρα καὶ κακοτρεφόμενα παιδιά: Τὰ μαθήματα τελειώνουν, ἡ ἐξετάσεις καταργοῦνται.

Ὁ κ. Αἰγινήτης χαρακτηρίζει τὴς ἐξετάσεις ὡς «περιττὴ ταλαιπωρία» καὶ γιὰ τοὺς δασκάλους καὶ γιὰ τοὺς μαθητάς. Ἂν εἶν' ἔτσι, δὲν ἔπρεπε νὰ καταργηθοῦν γιὰ πάντα;...Νὰ ἕνα ξήτημα, ποῦ ἀποσχολεῖ πολὺ τοὺς παιδαγωγούς. Χωρὶς νὰ εἶμαι παιδαγωγός, εἶχα κ' ἔχω τὴν ἰδέα, ὅτι ἡ ἐξετάσεις περισσότερο βλάπτουν παρὰ ὠφελοῦν, γιατὶ συνεθίζουν τὰ παιδιὰ νὰ μελετοῦν, ὄχι γιὰ νὰ μάθουν, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ κάμουν ἐξετάσεις, δηλαδὴ νὰ ἐπιδειχθοῦν. Πολλὲς φορὲς ὅμως συλλογίζομαι: Ἀφοῦ τὰ περισσότερα παιδιὰ κακοσυνήθισαν πιὰ νὰ μελετοῦν ἔτσι, μήπως μιὰ ἀπότομη κατάργησις τῶν ἐξετάσεων θὰ τἄκανε νὰ μὴ μελετοῦν καθόλου καὶ νὰ μὴ μαθαίνουν οὔτε τὸ λίγο ἐκεῖνο ποῦ τοὺς μένει ἀπὸ τὴ μελέτη γιὰ ἐξετάσεις; Δὲν θὰ λύσουμε βαίβαι τὸ ζήτημα ἐμεῖς. Οὔτε τὰ παιδιὰ μποροῦν ς' αὐτὸ νἄχουν γνώμη. Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ παιδιά, εἶνε ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία. Ὅ,τι τοὺς λένε, ἐκεῖνο χρεωστοῦν νὰ κάνουν. Καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἂν ἀπὸ τὰ παραγγέλματα, ποῦ τοὺς δίνουν συχνότερα, εἶνε νὰ μελετοῦν μὲ τὴν καρδιά τους, μὲ εἰλικρίνεια, μ' εὐσυνειδησία, ὄχι γιὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν τὴν ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθουν ἀληθινά. Ὅταν τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦν αὐτὸ τὸ παράγγελμα—καὶ τὰ καλλίτερα τὸ ἀκολουθοῦν πάντα,—εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορο ἂν θὰ κάνουν ἢ ὄχι ἐξετάσεις. Ἡ ἐξετάσεις εἶνε σὰν ἕνα φόβητρο ἢ δόλωμα. Ἀλλὰ τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ φόβητρα, οὔτε ἀπὸ δολώματα, γιὰ νὰ κάνουν τὸ χρέος τους καὶ μάλιστα ἕνα χρέος π ρ ὸ ς τ ὸ ν ἑ α υ τ ό τ ο υ ς, ὅπως εἶνε ἡ ἐ π ι μ έ λ ε ι α, ποῦ πλουτίζει τὸ νοῦ καὶ καλλιτερεύει τὸν ἄνθρωπο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΜΗΔΕΝΙΚΟ

Ψηλομύτικο τὸ Δέκα
Δέει, ἀλύγιστο σὰ στέκα,
Μὲ περιφρονητικὸ
Βλέμμα στὸ Μηδενικό:
—Παραπέρα λίγο στέκα!
Δίχως τίποτις νἀξίζῃς
Σύ, μοῦ κάνεις καὶ κακό...
Νὰ γυρίσω μ' ἐμποδίζεις!
«—Μπρὲ κουτό, τί λές; ἂν φύγω
Καὶ κυλίσω παραπέρα,
Καθὼς εἶμαι καὶ σὰ σφαῖρα,
Θὰ μᾶς γίνῃς τόσο... λίγο,
Ποῦ ἀπὸ Δέκα, μιὰ μονάδα
Θὰ σὲ ἰδοῦνε στὴν Ἑλλάδα,
Μ' ὅλη σου τήν... ἐξυπνάδα!
Πάψε τὰ ξετσίπωτα
Λόγια, καὶ τὸ τ ί π ο τ α
Νοιῶσε τόρα πόσο ἀξίζει:
Σὲ παχαίνει, σὲ στολίζει!»

ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΒΟΥΡΑΚΙ

—Χάνος εἶναι, τόνε χάνεις;(*)
Πέρκ' ἀμέσως τήνε πιάγεις;
Κι' ἕνας γύλος σὲ γελᾷ
Καὶ τὸ δόλο σου χαλᾷ;
«—Καβουράκι μου μωρό,
Λάθος ἔκανες, θαρρῶ:
Χάνος εἶνε; δὲν τὸν χάνω·
Πέρκα; δύσκολα τὴν πιάνω·
Καὶ τὸ γύλο στὸ νερό
Τὸν τσακώνω στὸ φτερό...
Παίρνεις κ ά β ο ἐσύ καβούρι;
Κι' εἴδες μὲ τὴν ἴσια μούρη
Στοῦ γιαλοῦ σου τὰ νερά,
Νἄχῃ ὁ κάβουρας...ο ὐ ρ ά;
Πόσοι ἀπ' τ' ὄνομα γελιοῦνται
Καὶ καλοὶ ἢ κακοὶ λογιοῦνται!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

(*) Τὸ πρῶτο τετράστιχο εἶνε ἀπὸ θαλασσινὸ παρηγητικὸ τραγουδάκι, ποῦ λογοπαίζοντας λένε τὰ νησιωτόπουλα, ὅπως κάβος-καβοῦρι, κάβουρας-οὐρὰ καὶ ἄλλα. Σ. Π.

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα ὑπὸ A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καὶ τί ἐνόμισε λοιπὸν ὁ κύριος Βάρθος Μπαρμπούτζης, πῶς θὰ τοῦ ἦταν τόσο εὔκολο νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ προδώσω τὸν φίλο μου; Ἔ, θὰ τοῦδειχνα τώρα, ὅτι ἦταν πολὺ γελασμένος. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ κάμῃ κομμάτια, παρὰ νὰ ὑποκύψω στὴ θέλησί του.

Ἤξερα, ὅτι ἡ «Ἀφρόεσσα» δὲν ἦταν μακρυά. Ἀλλὰ ἤξερα ἐπίσης, ὅτι τὸ κόττερο δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μπῇ στὸ λιμάνι. Τώρα ποῦ ἤμουν στὴν ἐξουσία τοῦ Βάρθου, ἡ βοήθεια θὰ ἔφθανε ἴσως πολὺ ἀργὰ γιὰ μένα...

Ἐνῷ ὁ κακοῦργος μ' ἔσπρωχνε μπροστά του γιὰ νὰ μὲ γυρίσῃ στὸ σπίτι, ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ ἀνακαλέσω ὅλο μου τὸ θάρρος, γιὰ νὰ ὑποστῶ, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω καθόλου, τὰ βασανιστήρια ποῦ θὰ ἐφαντάζετο.

Ὅταν φθάσαμε κοντὰ στὴν πόρτα, τὸ δυνατό του σφίξιμο μ' ἀνάγκασε νὰ στραφῶ καὶ νὰ σταθῶ μπροστά του. Ἀλλὰ ὁ παροξυσμός μου εἶχε φθάσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μποροῦσα νὰ τὸν κυττάζω κατάμματα καὶ νὰψηφῶ τἄγρια βλέμματά του.

«Ὁ Βάρθος Μπαρμπούτζης ἐδούλωσε τὴ μύτη τῆς κάμας στὸ κρέας μου..»

— Παληόπαιδο, μοῦ εἶπε, μ' ἐβασάνισες! Πήγαινέ με γρήγορα στὸ μέρος ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ Καζάλες!

Οὔτ' ἕνας μῦς τοῦ προσώπου μου δὲν ἐκινήθη κ' ἐξακολούθησα νὰ κυττάζω ἀψήφιστα τὸν κακοῦργο.

— Πές μου γρήγορα, παληόσκυλο! μοῦ ἐφώναξε, ἐνῷ μὲ τράνταζε μὲ λύσσα' ποῦ κρύφτηκε ὁ Καζάλες;

Δὲν ἀποκρίθηκα λέξι. Ὁ Σικελὸς ἔγεινε ἔξω φρενῶν.

— Γ'λῶσσα ποῦ δὲν λύνεται, ἐγὼ τὴν κόβω! βρυχήθηκε. Μίλα γρήγορα, σκύλε, βρωμόσκυλο!..

Τὰ νεῦρά μου εἶχαν φθάσῃ στὸ ὕψιστο τῆς ἐντάσεως. Ἀλλὰ ἔμεινα ἄφωνος, ὠχρὸς κι' ἀποφασισμένος, ἐξακολουθῶν νὰ τὸν κυττάζω στὰ μάτια. Τὸ ἀκρωτηριασμένο του χέρι, ποῦ καὶ μόνη ἡ ἐπαφή του, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μ' ἔκανε νὰ φρίττω ἀπὸ ἀηδία,—ἔπεσε στὸν ὦμό μου βαρὺ σὰ μολυβένιο. Μὲ τἄλλό του, κρατοῦσε ἕνα ραβδὶ μακρὺ καὶ χοντρό, ποῦ θὰ τὸ ἔκοψε βέβαια ἀπὸ τὴ χαράδρα. Ἐρεθισμένος ἀπὸ τὴν πεισματικὴ σιωπή μου, σήκωσε αὐτὸ τὸ ραβδὶ καὶ μ' ἐκτύπησε δυνατὰ στὰ πόδια.

Δὲν κατάλαβα πόνο,—καὶ πόσο θὰ ἦταν ζωηρός, τὸ ἔδειξαν ὕστερα ἡ πληγωμένες καὶ ματωμένες μου γάμπες.—ἀλλὰ ἡ ραβδιὲς τοῦ κακούργου ἔκαμαν εὐθὺς ὅ,τι δὲν εἶχον κάμῃ ἡ βρισιές του, ὅ,τι δὲν θἄκανε ἴσως οὔτε μιὰ μαχαιριά.

Μοῦ ἦλθε καὶ μένα ἕνας λυσσασμένος θυμὸς κι' ἄρχισα νὰ κτυπῶ τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, κλωτσιὲς καὶ γροθιές. Μ' ἔπιασε, μ' ἔσφιξε, μὲ παράλυσε γρήγορα. Ἀλλὰ τότε λύθηκε καὶ μένα ἡ γλῶσσά μου κ' ἐξέχυσα ἕνα χείμαρρο ἀπὸ λόγια, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τῶν δυὸ Σικελῶν, ποῦ δὲν ἐφαντάζοντο βέβαια ὅτι θὰ μιλοῦσα ἰταλικά.

— Εἶσαι ἕνας ἄνανδρος, ἕνας ἄθλιος, τοῦ ἐφώναξα, νὰ κτυπᾷς ἕνα παιδί. Ὄχι, δὲν θὰ σάφίσω νὰ βρῇς τὸν Φραντζέσκο. Ξέρω πολὺ καλὰ ποῦ εἶνε κ' ἐγὼ μάλιστα τοῦ βρῆκα μιὰ καλὴ κρυψῶνα, πρὸ καιροῦ. Κ' ἐγὼ τὸν ἔστειλα σήμερα νὰ κρυφθῇ ἐκεῖ, ἅμα κατάλαβε, μ' ὅλη τὴν ὀμίχλη, πῶς ἐσεῖς ξεμπαρκαριστήκατε στὸ Σπαθονῆσι. Ξέρω πῶς ἕνα γιώτ κλεμμένο σᾶς ἔφερ' ἐδῶ. Ξέρω πῶς θέλετε νὰ σκοτώσετε τὸν Φραντζέσκο, νὰ σκοτώσετε ἀκόμη καὶ μένα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς μαρτυρήσω... Σοῦ ἀξίζει κρεμάλα, κακοῦργε, καὶ θὰ κρεμάσθῆς!..Θὰ κρεμασθῆς!.. Θὰ κρεμασθῆς. ὤ, βεβαιότατα! γιατὶ σὲ λίγο ἕνα γιώτ γεμᾶτο φίλους μας, φθάνει στὸ νησί. Νά, σὲ μιὰ στιγμή, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εἶνε ἐδῶ, καὶ νὰ μ' ἐτκότωνες ἀκόμα, δὲν θὰ πρόφθαινες νὰ ψάξῃς γιὰ τὸν Καζάλε, ποῦ ἄλλως τε δὲν θὰ τὸν εὕρισκες ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Ἔκρηξις φοβερὰ παιδιάτικη καὶ βέβαια περιττή. Ἀλλ' αὐτὴ ἀνακούφισε κάπως τὰ νεῦρά μου. Καὶ ἡ περηφάνεια μου, ἡ φιλοτιμία μου, πληγωμένη ἔτσι ἄσχημα ἀπὸ τὴς ἐξευτελιστικὲς ραβδιὲς τοῦ Βάρθου, ἔπαιρνε μιὰ ἐκδίκησι τώρα, ποῦ ἐφανταζόμουν ὅτι εἶχε ἐγὼ κάποια ὑπεροχή. Ἐπερίμενα κατινούργιους θυμοὺς κι' ἄλλο ξύλο, ἀπὸ τὸν κακοῦργο. Ἀλλὰ τίποτα. Θἄλεγες, ὅτι ἡ δική μου ἔξαψις εἶχε κατευνάσῃ τὴν ἔξαψι τοῦ Βάρθου. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀπροσδόκητη κάλμα θὰ μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ ὑπερβολικά, ἂν ἤμουν ἀκόμα σὲ θέσι νὰ αἰσθάνουμε φόβο... Δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία 'ς ὅσα τοῦ εἶπα, γιὰ τὸ πλοῖο ποῦ θἄρθανε στὸ νησί. Τὸ δυνατό του σφίξιμο χαλαρώθηκε κάπως. Καὶ κρατῶντάς με μόνο ἀπ' τὸν ὦμο, μ' ἔσπρωξε καὶ μἀπομάκρυνε λίγο ἀπὸ κοντά του.

— Παραμιλᾷς, βλέπω, μικρέ! μοῦ εἶπε. Καλὰ σ' ἔμαθε ὁ Καζάλες νὰ μεταχειρίζεσαι τὴ γλῶσσά μας.

Μοῦ μιλοῦσε τώρα ἰταλικά, μὲ ἡσυχία, ἀλλὰ καὶ μ' ἕνα χαμόγελο σατανικό.

— Καὶ τώρα ἐμπρός. Ὁδήγησέ με στὸ μέρος ὅπου ἔκρυψες τὸν Καζάλε!

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κουνᾷ, γιὰ φοβέρα, τὸ χοντρό του ραβδί.

— Ποτέ! ἀποκρίθηκα σταθερά. Μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσῃς, ἂν θέλῃς· σὲ εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ εἶνε 'δῶ σὲ λιγάκι.

— Θὰ σὲ σκοτώσω, γι' αὐτὸ μὴν ἔχῃς καμμιὰ ἀμφιβολία, εἶπε μὲ ὕφος περιφρονητικό. Μὰ ὄχι τώρα ἀμέσως. Θὰ μὲ πᾷς πρῶτα στὸν Καζάλε. Κ' ἔννοια σου, θὰ τὸ ἀποφασίσῃς ἅμα ἰδῇς καὶ καταλάβῃς τί θὰ πῇ πόνος.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Σὰν προσωπίδες γελαστὲς
τὰ πορφυρᾶ σου νέφη.
σὰν χαρτοπόλεμος χτυπᾷ
τρελλὴ ἡ βροχὴ καὶ στρέφει..
Πίσσα εἶν' ὁ θόλος καὶ φωτιά.
Μ' ἀπ' τὴν Ὡραία του Πύλη
γλυκοχαράζει ἡ ξαστεριά,—
ὦ μπόρα ἀθῶα τ' Ἀπρίλη!..

Στὴ μαύρη ζάλη τοῦ οὐρανοῦ,
'στὴ θύελλα ποὺ τὸν πνίγει,
καλπάζει ἀφράτο σύννεφο
κι' ἄσπρη σημαία ξανοίγει,
γὰ πέσῃ ἡ μάχη καὶ ἡ φωτιά!..
Κι' εὐθύς, σὰν τὸ προστάζει,
κρύβεται ἡ τρίγλωσση ἀστραπὴ
κι' ἀργὰ ἡ βροντὴ λουφάζει...

Μέρωσε ἡ ἀψὰ νεροσυρμή:
κυλάει καὶ κελαρύζει'
σᾶν δάκρυα ἀθῶα, ποὺ ἀπόμεινον
καὶ γέλιο τὰ φωτίζει,—
στάζουν οἱ ἀριὲς σταλαγματιές'
κι' ὡσὰν θυμίαμα ὑψώνει

βαθὺς ὁ ἀχνός, σὰν στεναγμός,
ἀπ' τὰ λουσμένα βράχια'
ὀρθά, βρεγμένα. ἀσάλευτα
στραφτοκοποῦν τὰ στάχυα,
καὶ ξετινάζει τὰ φτερὰ
'στὸ φῶς τὸ χελιδόνι...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[*Συνέχεια· ἴδε σελίδα 177*]

— Ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας καταλυπημένος.

— Μὰ τότε χάθηκε! φώναξε ἡ Νικέττα.

Καὶ σὰν τρελλή, ὥρμησε ἔξω.

Ὁ Ἀντρέας βγῆκε κι' αὐτός, κλείδωσε καλὰ τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ κ' ἔφθασε τρέχων τὴν ξαδέλφη του.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει τῆς εἶπε. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅμως, ὅτι ἂν πειράξουν τὸν πατέρα σου, θὰ τὴν ἔχουν πολὺ ἄσχημα οἱ δήμιοί του!

***

Δίκηο εἶχε ἡ Νικέττα νὰ φοβᾶται γιὰ τὸν πατέρα της, γιατὶ πραγματικῶς ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ μὲ τὴν αἰτία ποῦ τὸν φυλάκισαν.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ κὺρ Γκοντινὼ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσι ποῦ ἔδωσε στὴν κόρη του καὶ νὰ μὴν πῇ λέξι σὲ κανένα. Δυστυχῶς, τοῦ ἦλθε ἡ κακὴ ἔμπνευσις νὰ μπῇ στὴν ταβέρνα τοῦ κουμπάρου του Γκωλτιέρου, στὸν περίφημο «Χρυσὸ Κόκκορα», ὅπου βρῆκε μερικοὺς φίλους.

Νηστικός, ὁ ζωγράφος ἦταν πολὺ φρόνιμος καὶ καθόλου φλύαρος· ἅμα ἔπινε ὅμως λίγα ποτηράκια, τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ κρατήσῃ τὴ γλῶσσά του. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ βράδυ τὴν μεταχειρίσθηκε πολὺ ἄσχημα, φλυαρῶν καὶ διηγούμενος στοὺς συντρόφους του τὴ φαιδρὴ καὶ διασκεδαστικὴ ἱστορία ποῦ ἔγεινε μὲ τοὺς Μπουργκινιόνους στὸ σπίτι του. Ὅλοι γελοῦσαν, εὐχαριστημένοι, ποῦ τὴν ἔπαθαν οἱ στρατιῶτες.

Ἀφοσιωμένος στὴ διήγησί του, ὁ κὺρ Γκοντινὼ δὲν παρετήρησε ἕνα ἄφωνο ἀκροατή, χωμένο στὴ σκοτεινότερη ἄκρη τῆς ταβέρνας, ἕνα κατάσκοπο τῶν Μπουργκινιόνων ποῦ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ καταγγείλῃ τὸ πρᾶγμα στὴν Πρεβωτεία. Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμές, ἔπιασαν τὸν ζωγράφο καὶ τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸ μεγάλο Πρεβῶτο, ποῦ εἶχε τὴν ἀνώτερη διοικητικὴ καὶ ἀστυνομικὴ ἐποπτεία τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ Νικέττα βρῆκε λοιπὸν τὸν πατέρα της στὴ μεγάλη σάλα τοῦ μεγάρου.

Φαντάζεσθε τὴν ἀπελπισία της, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ζωγράφου γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε συλληφθῆ. Τί ἀσυνεσία, τί ἀφροσύνη! Ὁπωσδήποτε, τὸν καθησύχασε.

— Θάρρος, πατέρα μου, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ σώσω!

Ἐπιτέλους παρουσιάσθηκε ὁ μεγάλος Πρεβῶτος. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος φύσει τραχύς, σκληρός, κ' ἐπιπλέον ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κολακεύῃ τοὺς νέους κυριάρχους.

Ἡ λύπη ὅμως τῆς Νικέττας κάπως τὸν ἐσυγκίνησε.

— Καλά, εἶπε, γλυτώνω τὸν πατέρα σου ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Ἐπειδὴ ὅμως τέτοιο ἔγκλημα δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀτιμώρητο, προπάντων ἐξ αἰτίας τοῦ σκανδάλου ποῦ ἐπροξένησαν ἡ ἀσύνετες καυχήσεις του, τὸν καταδικάζω εἰς μιᾶς ὥρας κύφωνα, ποῦ θὰ τὸν ὑποστῇ αὔριο.

«Ἄχ, Ἐξοχώτατε, ἀπαλλάξατε τὸν δυστυχισμένο πατέρα μου...»
(Σελ. 185, στ. γ'.)

Ὁ κύφων ἢ μπερλίνα,—καὶ ἴσως ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ αὐτὸ βασανιστήριο ὀνομάζεται ἔτσι καὶ τὸ ὁμώνυμο παιδικὸ παιχνίδι,—ἦταν ἕνα ὀκτάγωνο σπιτάκι, κλειστὸ ὁλόγυρα μὲ τοιχώματα ἕξη ὡς ὀκτὼ πόδια ψηλά. Ἀπὸ κεῖ καὶ πάνω ἄρχιζαν κολωννίτσες, ποῦ κρατοῦσαν ἕνα ἐπιστέγασμα σὰν καμπαναριοῦ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι ἦταν ἕνα ξύλινο στρογγυλὸ ἰκρίωμα, ποῦ μποροῦσε νὰ γυρίζῃ μ' ἕνα στρόφαλο. Ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ἰκρίωμα ἐκάθιζαν τὸν κατάδικο καὶ τοῦ περνοῦσαν στὸ λαιμὸ δυὸ σανίδες ἔτσι κομμένες, ποῦ ὅταν ἐφαρμόζοντο ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, ἐσχημάτιζαν μιὰ τρύπα τόση, ὥστε νὰ περικλείῃ ἴσα-ἴσα τὸν λαιμὸ καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ στὸν κατάδικο νὰ χαμηλώσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ τὸ κρύψῃ. Ἐγύριζαν τόπε τὸν στρόφαλο καὶ τὸν ἐξέθεταν στὰ βλέμματα τοῦ πλήθους ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

— Ἄχ, Ἐξοχώτατε! ἐφώναξε ἡ Νικέττα, ἀπαλλάξατε τὸν δυστυχισμένο πατέρα μου ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀτιμωτικὴ διαπόμπευσι!

Ὁ Πρεβῶτος σκέφθηκε λιγάκι κι' ἔπειτα, μὲ πονηρὸ χαμόγελο, εἶπε:

— Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, ἂν ὁ πατέρας σου προτιμᾷ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ποινή του, πληρώνων πρόστιμο δύο ἀσημένια σκοῦδα.

Ἡ πρότασις αὐτὴ ἔγεινε δεκτή.

Μολονότι δυὸ σκοῦδα δὲν ἦταν κανένα σπουδαῖο ποσόν,—τὸ σκοῦδο ἀντιστοιχοῦσε πρὸς τὸ σημερινὸ τάλληρο, ἀλλ' ἄξιζε κάτι λιγώτερο,—ἡ Νικέττα ἀνησυχοῦσε, γιατὶ δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο θὰ τὸ εὕρισκε.

— Ἀ! ἔκαμε ἄξαφνα ὁ κὺρ Λανδρόλος! πῶς δὲν τὸν συλλογίσθηκα τόσην ὥρα; Αὐτὸς βέβαια δὲν θἀρνηθῇ νὰ μοῦ δώσῃ μπροστὶ δυὸ σκοῦδα, ἀπὸ τὰ δέκα ποῦ χρεωστεῖ νὰ δώσῃ αὔριο στὸν πατέρα μου.

Ἡσύχασε κάπως κ' ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ κουμπάρου.

— Μεγάλη δυστυχία μᾶς βρῆκε, μεσσὶρ Λονδρόλε! Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακὴ καί..

— Ἀλλοίμονο! τὴν ἔκοψε λυπημένος ὁ Λανδρόλος. Κ' ἐγὼ κοντεύω νὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Ἀφίνω δὰ ὅτι τρέχω καὶ τὸν κίνδυνο γὰ λιθοβοληθῶ ἀπὸ τὸν ὄχλο.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Νικέττα, ποῦ ἡ μεγάλη λύπη, ἡ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴ δική της.

— Γιατὶ ἡ μικρὰ Ἰωάννα Μπουτροῦ, ποῦ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ τὸν Ἄγγελο, εἶνε ἄρρωστη βαρεία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ κἂν ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἔτσι ἡ αὐριανὴ παράστασις ματαιώνεται.

— Δὲν μποροῦσε τοὐλάχιστο νὰ τὴν ἀναβάλετε;

—"Α, μπᾶ! Ὁλαὸς δὲν θἄκουγε καμμιὰ δικαιολογία καὶ ὁ δούκας τῆς Μπουργκόνιας θὰ ἐνόμιζε ὅτι τὸ κάνω ἐπίτηδες, γιὰ νὰ προκαλέσω ταραχές. Καὶ τὸ λιγώτερο ποῦ θὰ εἶχα τότε νὰ πάθω, θἄταν νὰ κρεμασθῶ...

Σήκωσε τότε τὰ μάτια του στὴ Νικέττα,—γιατὶ ἀπὸ τὴ λύπη, τῆς μιλοῦσε σκυμμένος,—καὶ τὴν ἄκουσε ἔκπληκτος νὰ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Θὰ δίνατε δυὸ ἀσημένια σκοῦδα στὸ κορίτσι ποῦ θἀντικαθιστοῦσε τὴν Ἰωάννα Μπουτρού;

— Δυὸ σκοῦδα; Πολλὰ εἶνε... Ἀλλὰ τελοσπάντων, ἀφοῦ μ' αὐτὰ θἀγόραζα τὴ σωτηρία... Καὶ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι;

— Ἐγώ! εἶπε ἡ Νικέττα, κοκκινίζουσα λίγο.

Ὁ κὺρ Λανδρόλος, ἅμα ἔμαθε μάλιστα πῶς θὰ ἐχρησιμοποιοῦσε τὴν ἀμοιβή της, τῆς ἔδωσε πρόθυμα τὰ δυὸ σκοῦδα καὶ τὸ χειρόγραφο τοῦ ρόλου ποῦ ἔπρεπε νὰ μάθῃ.

— Μελέτησέ τον καλὰ ἀπόψε τῆς εἶπε, γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κάμῃς πρόβα αὔριο τὸ πρωΐ.

Ἡ Νικέττα τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μελετοῦσε τὸ ρόλο της ὅλη νύκτα κ' ἔφυγε μὲ χαρά.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν μεγάλο Πρεβῶτο, τοῦ πλήρωσε τὸ πρόστιμο καὶ τοῦ πῆρε τὴ ρητὴ ὑπόσχεσι, ὅτι ὁ πατέρας της θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὸ ἴδιο πρωΐ.

Ἀπὸ κεῖ, χωρὶς ἄλλη ἔννοια πιά, πῆγε στὸ θέατρο ποῦ ἦταν στὴ συνοικία τῶν Ἀθῶων. Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη δοκιμὴ ποῦ ἔκαμε, ὁ κὺρ Λανδρόλος ἐπείσθη, ὅτι ἡ Νικέττα, ἂν καὶ πρωτόβγαλτη, θὰ τὰ κατάφερνε πολὺ καλά, κι' ἴσως καλλίτερα ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους ἠθοποιούς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σπίτι τῆς Τρισεύγενης
μιλοῦσαν γιὰ χελῶνες·
καὶ λέει κάποιος: «εἴδα μιὰ
ποὺ ἔζησε τρεῖς αἰῶνες!»
Καὶ τ' ἀπαντάει ἡ Τρισεύγενη,
ποὺχε τ' αὐτιά της τόσα·
«Τότε καὶ σᾶς τὰ χρόνια σας
θὰ φτάνουν τὰ τριακόσα;!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

* * *

Μονόλογος τῆς Ἀρετῆς:

— Πάω νὰ βγάλω τὴν ἄσπρη κορδέλλα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, γιατί, καθὼς μοῦ εἶπε ἡ Λιλή, ἂν μὲ ἰδῇ κανένας τυφλὸς, θὰ μοῦ πέσουν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ

1· Η ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ

Μέσ' στὸ αἰώνιο κύλισμα τοῦ χρόνου, ἡ τωρινὴ γενιὰ θὰ γίνῃ γλήγορα ἡ περασμένη καὶ ἡ ἐρχόμενη γλήγορα ἡ τωρινή. Πόσα ὄνειρα καὶ πόσες ἐλπίδες ἡ σημερινὴ δὲν κάνει γιὰ τὴν ἐρχόμενη! Καὶ πόσα ὄνειρα, περσότερα ἀκόμα, ἡ γενιὰ ποῦ ἔρχεται, τὰ σημερνὰ παιδιὰ δὲν κάνουνε γιὰ τὴν ἐποχή, ποῦ θὰ εἶναι μεγάλοι! Ἀλλοίμονο! Τίποτε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲν ἀλλάζει μὲ ἀσυνέχεια, δὲν κάνει πηδήματα, καθὼς εἶπε καὶ ὁ Λιγναῖος («natura non facit saltus»): Θαύματα δὲν γίνονται καὶ ἡ γενιὰ τῆς ἀνθρωπότητας ποῦ ἔρχεται, θὰ εἶναι ἡ συνέχεια, ἡ λογικὴ συνέπεια τῆς τωρινῆς. Ἀργά, πολὺ ἀργὰ προχωράει ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιά! Μ' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴν προσπαθᾶῃ νὰ προοδεύῃ καὶ νὰ γίνεται ὁλοένα τελειότερη. Καὶ ἡ ἐρχόμενη γενιὰ ἔχει ὑποχρέωσι νὰ προσπαθήσῃ νὰ περάσῃ τὴν τωρινή. Καὶ ὧν αὐτὸ εἶναι σωστὸ γενικά, γιατὶ κάθε γενιὰ ἔχει χίλιες σκιερὲς ὄψες, πόσο περσότερο αὐτὸ εἶναι ἀληθινὸ γιὰ τὴν ἐποχή μας αὐτή! Ὅλος ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητας ἔδωσε, νὰ ποῦμε, ἐξετάσεις καὶ ἀπορρίφτηκε πανηγυρικά, ἀφοῦ ξέσπασε σ' ἕνα παγκόσμιο πόλεμο, ἀπ' ἀνθρωπο καὶ κουτό! Λέω ξέσπασε, γιατὶ βέβαια ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι μόνο τὸ φυσικὸ κορύφωμα τῶν ἀτελειῶν τοῦ λεγόμενου πολιτισμοῦ. Ἡ γενιὰ ὅμως ποῦ τὸν κάνει, μεθυσμένη τώρα ἀπὸ τὴν ἔχθρα, δὲν μπορεῖ νὰ σκεφτῇ ψύχραιμα Τῆς γενιᾶς ποὺ ἔρχεται εἶναι ὑποχρέωση —ς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της—νὰ μὴν παρασυρθῇ κι' αὐτὴ ἀπὸ τυφλὰ πάθη, μὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ συλλογίζεται, γιατὶ ἀρά γε νὰ μὴν μπορέσῃ αὐτὴ νὰ ζήσῃ κα λύτερα χωρὶς ἀμοιβαῖο ἐξολοθρευμό, πάνω στὴ καλή μας γῆ, ποὺ εὐτυχῶς ἀκόμα μᾶς χωράει καὶ μᾶς παραχωράει, καὶ ἡ καϊμένη παρέχει, αὐστηρὰ οὐδέτερη, σ' ὅλους μας τὰ πλούσια καὶ καλά της δῶρα. Δὲν εἶναι ἀρά γε δυνατὸ νὰ ξερριζώσομε τὶς αἰτίες τῶν πολέμων, τῆς μεγαλύτερης δηλ. πληγῆς, ποῦ ὁ ἄνθρωπος βάζει ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό του; Θὰ μπορούσαμε βέβαια, ἂν μερικὲς πρόληψις, προκατάληψες καὶ ἰδέες δὲν ἐμπόδιζαν! Αὐτὲς ὅλες οἱ ἰδέες καὶ οἱ πρόληψες, ἀποτελοῦνε ἀκριβῶς τὴν πνευματικὴ κατάσταση καὶ τὴ μόρφωση τῆς τωρινῆς γενιᾶς. Λοιπὸν γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἡ ἀνθρωπότητα διεύθυνση, χρειάζεται ν' ἀλλάξῃ μόρφωση, ν' ἀλλάξῃ τοὺς τρόπους τῆς σκέψης της, πρᾶγμα δύσκολο βέβαια, ἀλλὰ ὄχι ἀδύνατο, ἅμα ὑπάρχει ἡ παντοδύναμη καλὴ θέλησι! Λίγοι, πολὺ λίγοι ἄνθρωποι στὴ σημερνὴ γενιὰ βλέπουνε τὸν κόσμο ἀπὸ κάποια ἀνώτερη σκοπιά, ψηλότερα ἀπὸ τὶς ἔχτρες τῶν φυλῶν μεταξύ τους, λίγοι βλέπουνε μὲ οἶκτο τὴν ἀνθρωπότητα σὰν ἕνα σύνολο ὄντων, ποῦ ἐνῷ γιὰ μιὰ πρόσκαιρη μόνο ζωὴ ἔρχονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο κ' ἐνῷ μποροῦσαν νὰ χαροῦν τὰ καλά του,—καθὼς ὑποφέρουνε καὶ τὶς τόσες πικρίες του,—αὐτά, κουτὰ κι' ἀσυλλόγιστα, καταγίνονται νὰ βγάλουνε τὰ μάτια ἡ μιὰ ὁμάδα τῆς ἄλλης, σκοτώνοντας καὶ καταστρέφοντας σὲ μιὰ στιγμὴ ὅσα μὲ τόσο κόπο, αὐτὰ τὰ ἴδια πάλι κατωρθώσανε νὰ κάμουνε! Οἱ λίγοι ὅμως αὐτοὶ μπορεῖ καὶ πρέπει στὴν ἐρχόμενη γενιὰ—ἢ στὴς ἐρχόμενες γενιές, ἂν δὲν φτάνῃ μιὰ—νὰ γίνουνε πολλοὶ καὶ σιγὰ-σιγὰ οἱ πολλοί, οἱ περσότεροι. Ὤ, πῶς τότε θ' ἀλλαζε ὄψη ὁ κόσμος! Ἂς δοῦμε τώρα, πῶς αὐτὸ θὰ μποροῦσε ν' ἀρχίσῃ νὰ γίνεται.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 163ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[*Ἴδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 66.*]

1.—Εἰς τὴν σελ. 61, στήλη α'. («Μυστηριώδης Νῆσος») λείπει ἡ λέξις ***τζάκι***.

2.—Εἰς τὴν σελ. 61, στ. γ', λείπει ἡ λέξις ***βάθος***.

3.—Εἰς τὴν σελ. 62, στ. α', λείπει ἡ λέξις ***κρατήσῃ***.

4.—Εἰς τὴν σελ. 62, στ. β', λείπει ἡ λέξις ***πετριές***.

5.—Εἰς τὴν σελ. 63, στ. α', («Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί») λείπει ἡ λέξις ***μέσῃ***.

6.—Εἰς τὴν σελ. 63, στ. γ', («Ζωντανὴ φωτιά») λείπει ἡ λέξις ***κόβει***.

7.—Εἰς τὴν σελ. 64, στ. α', («Βεντέττα») λείπει ἡ λέξις ***λέγαμε***.

8.—Εἰς τὴν σελ. 64, στ. γ', λείπει ἡ λέξις ***ὁρίζοντα***.

9.—Εἰς τὴν σελ. 65, στ. δ', («Ὁ φακὸς τοῦ μικροῦ Ἀρχιμήδη») λείπει ἡ λέξις ***βλέπει***.

10.—Εἰς τὴν σελ. 66, στ. α', («Ἡ Διάπλασις πρὸ 40 ἐτῶν») λείπει ἡ λέξις ***δημοσιεύονται***.

11.—Εἰς τὴν σελ. 67, στ. α', («Ἀλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις ***ἀφιερώσῃ***.

12.—Εἰς τὴν σελ. 68, στ. α', («Τονόγιος») λείπει ἡ λέξις ***ἑνός***.

Μόνος ἀπ' ὅλους ὁ *Οὐράνιος Θόλος* ἤγρεψε καὶ τὰς 12 λέξεις, ἀκριβέστατα, χωρὶς καμμίαν παραλλαγήν. Ἄλλοι δεκατέσσαρες μετ' αὐτόν, ἤγραν 11 λέξεις. Ἐξεχώρισα πέντε διὰ τὰ Β' καὶ Γ' βραβεῖα—ἐκείνους ποῦ ἐπλησίαζαν περισσότερον τὴν μὴ εὑρεθεῖσαν ἀκριβῆ λέξιν, ἢ ποῦ εἶχαν ὀλιγωτέρας παραλλαγὰς εἰς τὰς ἄλλας, ποῦ δὲν ἐσημείωναν δηλαδὴ δύο καὶ τρεῖς λέξεις διὰ κάθε ζητουμένην, ἀλλὰ τὴν εὕρισκαν ἀμέσως, ἀδιστάκτως, τοὺς δὲ ἄλλους δὲν νέα ἐπέρασα εἰς τὸν Α' Ἔπαινον, ἀλλὰ μὲ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν Εὐσήμων. Β' Ἔπαινον ἔδωσα εἰς ὅσους ἤγραν 10 ἢ 9 λέξεις. Γ' Ἔπαινον εἰς ὅσους ἤγραν 8 ἢ 7. Καὶ Εὔφημον Μνείαν εἰς τοὺς ἀπὸ 6 καὶ κάτω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Οὐράνιος Θόλος*** [15 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παγκόσμιον Ὄνειρον* [12 Ε].—*Τσιλιβίδρας* [12 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος* [12 Ε].—*Καλλικάντζαρος* [12 Ε].—*Νεαρὸς Ἱππότης* [12 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἐπίσης ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον:) Ὑπερασπιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Φωτεινὴ Σάντρη, Μαθουσάλας, Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, Ἑλληνικὴ Φιλοξενία, Γέρω-Δῆμος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον:) Ἀπ. Μπαζαῖος, Ἀντ. Δ. Τζιώτης, Ν. Γ. Πόθος, Δ. Ο. Κοντός, Σ. Γ. Νικολαΐδης, Ἰω. Πελεκάνος, Κ. Ε. Μουσούρης, Ἰδεώδης Ἑλλάς, Φτωχὸ Χαμομηλάκι, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Μυσωτίς, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, Δοῦξ τῆς Ἠπείρου, Ἀθάνατος Δόξα, Στ. Ι. Μακρυμίχαλος, Ἀγκάθι, Πατρὶς τῶν Ἡρώων, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Γενναιόψυχος Στρατηλάτης, Φαιδρός, Νικητὴς τῆς Αὔριον, Ἄθως, Σπ. Ζήσης, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Λ. Ε. Ἀνδρόνικος, Μαρία Ν. Καλοθῆ, Αντ. Δ. Πιτσίδης, Π. Α. Ψύλλογλου, Αντ. Αθ. Δεληγιάννης, Θ. Ι. Δόγάνης, Σπ. Σκαγδάλης, Ἀθηνᾶ Σκαγδάλη, Ζωφερὰ Νύξ, Ἄρης, Νικητὴς τοῦ Κιλκίς, Ἶρις, Ναπολέων Α', Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Ἄγνωστος, Συριανὴ Αὔρα, Διάττων Ἀστήρ, Κόρη τῶν Κυμάτων, Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, Ἑλληνικὸς Θρίαμβος, Θηλυκὸς Ἔφεδρος, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, Τιάρκος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον:) Πτερωτὸς Ἄγνωστος, Χρυσορρόδινο Συννεφάκι, Φαίδρα Χαμοκλάδη, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Ἀγριόπαπια, Ταϋγέτη, Ἑλληνικὸν Στέμμα, Χρυσῆ Ἀκτίς, Ἐγγλεζάκι, Λευκὸς Ἀετός, Χρυσῆ Καρδιά, Πειρατὴς τοῦ Αἰγαίου, Δάφνης Κλωνάρι, Χρυσαυγή, Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Ὑποκόμης Ρετεντοῦς, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Ἀλησμόνητος Σύρος, Ξεντεμμένο Συριανάκι, Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Αλ. Ἐμ. Δράκος, Ἀνδρειωμένος Κουραμπιές, Πατρίς, Παγελλήνιος Πόθος, Βουλγαροφάγος Ἕλλην, Γυθειωτάκι, Κουκλίτσα, Πόπη Γ. Καλλίρη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης, Μαρ. Σαυριανοπούλου, Ζινέττα, Μπομπότα, Γυθειωτάκι, Ἑλένη Δ. Γιαννακοπούλου, Γ. Δ. Γιαννακόπουλος, Πολυτίμη Λεωπούλου, Ὄλγα Γ. Χιδήρογλου, Σ. Γ. Βλαστός, Ἀλεξάνδρα Α. Φούφα. Εμ. Βερνίκος, Μίνα Παπαζαφειροπούλου, Καλ. Παππᾶ, Απ. Δ. Καγέλλης, Στ. Ν. Σαρρίδης, Μόσχα Δ. Μπίστη, Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς, Ἄσπρος Κόρακας. Ἑλένη Χ. Παπαχριστοπούλου, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἄλκης, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Κένταυρος, Ρεμβῆ, Μ. Ι. Βιαγκίνης, Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι, Ἀνέσπερος Δόξα, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Τουρκομεφίτης, Πρόσφυξ, Ἱερὸς Ἀγών, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Λέλα Χ. Φραγγιᾶ, Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Ἑωσφόρος, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Νίκη, Ἄσπρος Γάτος, Γῆ τῆς Ἑλλάδος, Ἔνδοξος Ὕδρα.

Δ' ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [5 Ε] εἰς ἕκαστον:) Φιλ. Ι. Μαϊχός, Ἑλένη Ἠπίτη, Ζωὴ Ἠπίτη, Κ. Α. Κροντιρᾶς, Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης, Δ. Ι. Καραμπάτος, Δ. Θ. Μητροπούλος, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Δοξασμέναι Ἀθῆναι, Ἔργ. Χάρτμαν, Ἀλβ. Βρίντεμαν, Ἥρωϊς Ἑλληνοπούλα, Ἥρως τῆς Γραβιᾶς Δ. Βακατάτσης, Ἀπόκρημνος Βράχος, Κ. Β. Ἀδαμίδης, Ἑλληνικὴ Γῆ, Δ. Π. Μιχσὴλ, Ἀντωνία Σ. Βουτσινᾶ. Ν. Γ. Μαυρογεώργης, Ἕλλην Νικητὴς, Πατριοπούλα, Ἀετιδεύς, Βύρ. Κ. Ἀστεριάδης, Μπαρουτοκαπνισμένη Κυανόλευκος, Γ. Γ. Μαρκέτος, Ἐρμ. Μπάουμαν, Γερμανόπαις Ἐρριέττα Μπάουμαν, Ἐμ. Ξ. Στεφανίδης Ἰω. Δ. Νικολαΐδης, Ἀλ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Κῦμα τῆς Πατρίδος, Δοξασμένη Ἑλλάς, Σπ. Γογατᾶς, Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων, Ἥρως Βελισσαρίου, Μιράντα, Καμέλια, Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας. Ν. Ι. Δελοΰδης, Μικρὸς Ἀχαιός, Χ. Α. Ἀντύπας, Ἀνδρεῖος Ἄνδριος, Ἀντ. Ν. Θεοδοσίου, Ὑποβρύχιος Ἄμυνα, Ν. Α. Ἀντύπας, Σπ. Ι. Γεωργιάδης, Γλυκὺ Παρελθόν, Ἔφηβος Ἑρμῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

	ΒΑ	ΤΡΑ	ΠΩΝ	ΖΑ	
Ι	ΒΟΡ	ΝΙ	ΝΕ	ΦΟΡ	Λ
	ΜΑ	ΟΣ	ΣΟΥ	ΜΟ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ὑποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε μεγάλων νήσων τῆς Ἀσίας.

β'.) Λογοπαίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

Ποία πόλις ἐρωτᾷ ἕνα υἱὸν τοῦ Πριάμου ἐὰν εἶνε αὐτός;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

Qui sème bon pain, récolte grain bon.

Νὰ μετατεθοῦν μερικαὶ λέξεις ὥστε νὰ γαναγνωσθῇ ὀρθῶς ἡ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύοντα ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 21ου φύλλου

α'.) Θεμιστοκλῆς, Μιλτιάδης, Λυκοῦργος. Κίμων.
—β'.) Μηδενὶ πονηρῷ συνοικήσῃς. (Μηδέν, εἰπών, ἥρως, ἡ νίκη, σῦς.)
γ'.) ODEON VALET TRONG ANGLE ELEVE

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2ας Μαΐου 1917.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Μὲ ὅλα δσα εἴπαμεν, μὲ ὅλας τὰς ἰδιαιτέρας μου ὑπομνήσεις, μερικοὶ Πράκτορες ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ καθυστεροῦν τὰ ὀφειλόμενα. Δυστυχῶς, οὔτε καιρὸν ἔχω, διὰ νὰ ἐξακολουθήσω κ' ἔγω νὰ τοὺς στέλλω λογαριασμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐνθυμίζω τὸ χρέος των, οὔτε εἰμπορῶ πλέον νὰ τοὺς περιμένω, διότι τὰ χρήματα αὐτὰ μοῦ χρειάζονται. Τοὺς παρακαλῶ λοιπόν, διὰ τελευταίαν φορά, νὰ μοῦ τὰ στείλουν. Καὶ τοὺς εἰδοποιῶ, ὅτι ἀπὸ τὸ προσεχὲς φύλλον, θἀρχίσω νὰ τοὺς ἐνθυμίζω τὸ χρέος των, μὲ τόνομα των, διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας: «Ὁ τάδε μοῦ χρεωστεῖ τόσα καὶ παρακαλεῖται νὰ τὰ στείλῃ». Ἄλλος τρόπος δὲν μένει. Ὥστε ἄς σπεύσουν.

Εἰς τὰ ποτελέσματα τῶν Εὐσήμων τοῦ 1916, παρέλειψα κατὰ λάθος τὸν *Ἥρωα Βελισσαρίου*, ὁ ὁποῖος ἔλαβεν 63 Εὔσημα καὶ δικαιοῦται Εὐφήμου Μνείας.—Παρέλειψα ἀκόμη τὰς Στατιστικὰς τοῦ ἰδίου *Ἥρωος Βελισσαρίου* καὶ τοῦ *Διαβολάκι* τοῦ *Ἀρσακείου*, διὰ τὰς ὁποίας ἀπονέμω εἰς τὸν καθένα ἀπὸ [20Ε].

Νὰ σοῦ ζήσῃ, *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, ὁ νεογέννητος ἀνεψιός καὶ νἀριστεύσῃς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους Διαγωνισμούς, ὅπως εἰς αὐτοὺς τοὺς πέντε. Ὥστε τοῦ χρόνου θὰ σ' ἔχωμε στὰς Ἀθήνας; Τί καλά!

Εὔχομαι περαστικὰ στὸν μπαμπᾶ, *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*. Ναί, αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἐπαφάσισαν νὰ ἐκδίδωνται εἰς τὸ ἑξῆς πάντοτε μονόφυλλοι. Δὲν εἰξεύρω ἀπὸ πότε θἀρχίσουν. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰς μιμηθῇ καὶ ἡ Διάπλασις. Ὁ καιρὸς ὁδηγός.

Νὰ καὶ ὁ φίλος μου *Δοξασμέναι Ἀθῆναι*. Τὸ ὡραῖό του γραμματάκι τὸ χρεωστῶ στὴν βρεχούμενη Πρωτομαγιά. Ἀντὶ νὰ πάγῃ στὸ Μάη, ἐκάθησε στὸ σπίτι καὶ μοῦ ἔγραψε. Μὰ τί Πρωτομαγιὰ φέτος! Σὰν παραμονὴ Θεοφανείων.

Ζοῦμε τελοσπάντων, *Οὐράνιε Θόλε*. Δὲν βλέπεις σήμερα τ' Ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων; Τὰ ὀνόματα δὲν εἶνε καὶ πολὺ ὀλιγώτερα ἀπὸ τὰ περσινά. Καὶ ὅμως φέτος ἔχω μείνῃ μὲ τὸ ἕνα τρίτον τοῦ «ἐδάφους» μου. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι τὸ ὀλίγον αὐτὸ ἔδαφος, μὲ τὸ ξεσπάθωμά σας, ἐκαλλιεργήθη τόσον πολύ, ὥστε νὰ ἔχῃ σχεδὸν τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὅλου. Φανταστῆτε λοιπὸν πόσον ζωηρὰ θὰ εἶνε ἡ κίνησις, ὅταν θὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ τἄλλα δύο τρίτα! Ἀλλὰ πότε; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Καὶ ὅι' αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Γλυκὺ Παρελθόν*. Εἶδες πῶς; τὰ δυὸ ἐκεῖνα παιδάκια, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ *πετάξουν* λεπτὰ γιὰ περιοδικό, ἐγύρισαν παρακαλεστὰ νὰ τὰ ἐγγράψῃς, μόλις ἐδιάβασαν τὰ λίγα φυλλάδιά μου ποὺ τοὺς ἔδωσες; Ἔτσι γίνεται πάντα κ' ἔτσι ξεσπαθώνει ὅποιος θέλει νὰ ἐνεργῇ.

Πολλὰ ὡραῖα πράγματα βρίσκει κανεὶς εἰς τοὺς παλαιοὺς μου τόμους, *Ἄρη*, καὶ μάλιστα ὡραιότερα καὶ περισσότερα ἀπ' ὅσα εἰμπορεῖ νὰ φανταστῇ. Αὐτὰ ποὺ ἐδιάβασες καὶ σ' ἐγοήτευσαν, εἶνε ἔνα ἐλάχιστον μέρος τῆς πλουσιωτάτης αὐτῆς συλλογῆς. Καὶ διὰ νὰ ἔχουν ὅλοι μίαν ἰδέαν τοῦ πλούτου της καὶ μίαν ὁδηγίαν διὰ τὰς παραγγελίας των—τώρα μάλιστα ποῦ ἔρχονται διακοπαί.—θὰ τυπώσω ἕνα ἐκτενέστατον καὶ λεπτομερέστατον Τιμοκατάλογον τῶν βιβλίων καὶ τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως, φυλλάδιον ἀπὸ πολλὰς σελίδας, μὲ τὰ κυριώτερα περιεχόμενα κάθε τόμου καὶ μὲ ὅλα τὰ σχετικά. Καὶ θὰ σᾶς τὸν στείλω μόλις τυπωθῇ.

Συλλυπηθῆτε τὴν *Ἐρημη Βαρκούλα*. Ἔχασε αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸ πιστότατο, τὸ εὐγενικώτατο καὶ ἀγαπημένο σκυλάκι της, τὸν Πῦρ. Μὲ τί συγκίνησι μοῦ περιγράφει τὰς τελευταίες του στιγμές! Μ' ἔλαμε νὰ τὸ λυπηθῶ σὰν ἄνθρωπο.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*. Ὄχι, τὰ «Δυὸ παιδιὰ τοῦ Παρισιοῦ» δὲν εἶνε μυθιστόρημα. Εἶνε διήγημα, ποῦ σ' ἕνα-δυὸ φύλλα θὰ τελειώσῃ. Καὶ θὰ τὸ διαβεχθοῦν ἄλλα μικρὰ καὶ ὡραῖα, καθὼς καὶ γελοιογραφίαι.

Δὲν εἶν' ἔτσι, *Μυγκέ*. Ὅσο «φυσικό του» κι' ἂν τὄχῃ κανεὶς νὰ γράφῃ, πρέπει ν' ἀποκτήσῃ καὶ κάποια πεῖρα. Γι' αὐτὸ τὰ πρῶτα ἔργα μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καλὰ (καὶ συνήθως δὲν εἶνε) κι' ἄς ἔχουν τάλαντο ἐκεῖνοι ποῦ τὰ ἔγραψαν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο ποῦ μοῦ ἔστειλες, κρίνω ὅτι ἀργότερα θὰ μπορέσῃς νὰ γράψῃς καὶ κάτι δημοσιεύσιμον. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς. *Ἔφηβος Ἑρμῆς, Χρυσορρόδινο Συννεφάκι, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Γέρω-Δῆμος* καὶ *Μαθουσάλας*. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Σκιά».—«Ὁ σύντροφός μου».—«Τένεδος».—«Πλατάνι καὶ Καλύβι».—«Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης».—«Πεινῶ!».—«Τὸ ἀθῶο ψέμμα».—«Ρόδο ἢ παιδί».—«Μάτος», «Αἰγνῶμαί μου» κτλ.—«Σκέψεις».—«Ἡ ἄδικη φύσις».—«Ρεμβασμοί».—«Ἡ Πάπια».—«Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἑβδομαδιαίους διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος. «Σ' ἕνα φίλο μου». Τὸ πιὸ περίτεχνο ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦ ἔστειλε ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον*. Σονέττο, μὲ τόσες ὅμοιες ὁμοιοκαταληξίες, εἶνε πάντα δύσκολο. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραξενευθοῦμε, ἂν ἡ στενόχωρη αὐτὴ φόρμα ἀνάγκασε τὸν φίλο μας νὰ στρεβλώσῃ κάπως τὴ σκέψι του καὶ νὰ πῇ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε. Αὐτὸ τὸ παθαίνουν καὶ πιὸ ἡλικιωμένοι

σονετογράφοι.—«Κακός ὑπολογισμός». Προτιμῶ τοὺς «Σοχασμούς» τῆς *Γκραζιέλλας*, μολονότι κι' αὐτὸ τὸ δηγηματάκι δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημο. Θὰ τὰ ἤθελα μόνο σ' ὑπερμύτερο. Τὸ θέμα του δὲν ἐπεδέχετο τόση ἔκτασι, ὅταν, ἐννοεῖται, κρίνῃ κανεὶς αὐστηρά.—«Τυφλός». Τὸ *Στενημαχιοτάκι* ἐδιάβασε ἴσως τὸν «Τυφλὸ» τῆς *Πατρίδος τῶν Ἡρώων* καὶ θυμήθηκε τὸν δικό του. Ἄλλου εἴδους αὐτός, μὲ τὸ ἀξεσκόνιστο βιολί, ποῦ ψέλνει θεοὺς τοῦ πολεμοῦ καιροῦ. Πιὸ ποιητικός, πιὸ ὑποβλητικός. Ὑψώνεται σχεδὸν σὲ ἥρωα τῆς δυστυχίας ποῦ τὸν θαυμάζομε. Ἐνῶ ὁ ἄλλος ἦταν πιὸ ἁπλοῦς, πιὸ ἀνθρώπινος, ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος ποῦ τὸν λυπούμαστε.—«Ὁ ἔνοχος βραχιώνων. Νόστιμο ἀνέκδοτο καὶ ἀρκετὰ καλὰ μεταφρασμένο. —«Ὁ Παπαγάλος». Παρελείφθη τὸ τέλος του, γραμμένο σ' ἄλλο χαρτί, ποῦ παρέπεσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, καὶ τὸ βρῆκα ὕστερα. Ἰδοὺ αὐτό:

«Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, συλλογιζόμενος τὰ χρήματα ποὺ δωσε ἄσκοπα, εἶπε, κυττάζοντας τὸν παπαγάλο:

«— Τί βλάκας ποὺ ἤμουνα, νὰ πετάξω ἔτσι τὰ χρήματά μου.

«— Οὔτε ἀμφιβολία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γι' αὐτό! φώναξε ὅπως πάντα ὁ παπαγάλος.

«Κ' ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ εἶπε τὴν ἀλήθεια».

«Καὶ αὐτὸ μετάφρασις, ὅπως, σημειώνει τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*.—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰ τρία ὡραῖα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Φῶτος Ἄστρος ἀ.* (*Θ. Β*). *Ἀνοικτομάτης. ἀ.* (*ΓΚ*).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νικητὴν τῆς Ἀθρίον* (ὅλα ἐλήφθησαν· κάποια παρεξήγησις θὰ ἔγεινε, διότι εἰς τὴν Σελίδα μὲ τὸ ὄνομα δὲν ἐπιτρέπεται·) *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (στεῖλέ μου 15,τὴς καλλιτέρας·) *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου* (εἶνε ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν ἐτησίων· στεῖλε ὅμως καὶ ἂν εἶνε καλό, γίνεται ἐξαίρεσις· ἀλλὰ διὰ μίαν φοράν·) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ·) *Κ. Α. Κροντ.* (συνεμορφώθην·) *Μ. Γαλ.* (θὰ γίνῃ·) *Καλλικάτζαρον* (ὅλα ἐλήφθησαν·) *Χρυσαυγὴν* (δὲν τὸ θυμοῦμαι· φαίνεται ὅτι δὲν ἐλήφθη·) *Στενημαχιωτάκι* (βλέπεις εἰς τὴν «Κριτικὴν» ὅτι τὸ λάθος ἦτο δικό μου·) *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸν τίτλον·) *Δαρνοστεφῆ Βασιλέα* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ·) *Μικρὸν Ἀχαιὸν* (ἄ, ὄχι· πρῶτα τὰ μαθήματα·) *Κωνστ. Γ. Γυφτ.* (ναὶ καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ὁδοιπόρον* (ναί, εἶνε·) *Φῶτον Ἄστρον*, *Ἄθωνα*, *Ἕλληνα τοῦ Ὀλύμπου* κτλ. κτλ.

Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Φωτεινὴν Σάντρη*, (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1ην Μαΐου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὡραῖα τὰς ὥρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουλίου.

293. Λεξίγριφος

Ἀριθμὸν μετ' ἐπιθέτου
Ἂν μπορέσω νὰ ἑνώσω,
—Ἀλλ' εἰς τὸ οὐδέτερόν του,—
Κ' εἰς αὐτὰ ἂν κατορθώσω
Νὰ κολλήσω ἄνθη εὐώδη,
Ἕνα Κράτος τῆς Εὐρώπης
Ἂν δὲν κάμω, θᾶμαι βῶδι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκπορθητοῦ τῆς Ἐπταλόφου

294. Συλλαβόγριφος

Μὲ τέσσαρα ἓν μόριον
Περιστοιχίζω γράμματα
Καὶ ἡρωΐδα ἔξαφνα
Βλέπω 's ἀρχαῖα δράματα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

295. Στοιχειόγριφος

Πατριάρχης τῆς Γραφῆς
Δυὸ στοιχεῖά του ἂν βγάλῃ,
Ἄλλος ἄνθρωπος χρηστὸς
Καὶ ὑπομονητικός
Στὴ στιγμὴ θὰ ξεπροβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

296. Αἴνιγμα

Οἱ καλογέροι μὲ φοροῦν,
Ὅταν ἀκέφαλο μὲ βροῦν.
Μὰ ὅταν μὲ βροῦν μὲ κεφαλή,
Μὲ τρῶνε μ' ὄρεξι πολλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κων. Νικολαρεΐζη

297. Ψαρονόκκαλον

* * * *
* * * \